

מר מאייר הוא אדם נעים הליכות ומנומס, בכל אופן כך בדרך כלל. אבל כאשר הוא מתרגז הוא משתנה לגמרי. פניו מאדימים והוא מתחיל לצעוק עד שהקירות רועדים ונוסף לכך הוא מקלל עד שאוזניים של השומעים מתחממות משמיעה בלבד. והוא מכיר יותר קללות מאשר המילון הטוב ביותר. ומה תשמע, למשל, כאשר באוטובוס מלא אנשים במקרה תדרוך לו על קצה הנעל?

"לכל הרוחות! האם הנעל שלי הוא מגרש חניה עבור רגלי פיל שלך? חיה לא זהירה כמוך.. " וכך הלאה והלאה עוד עשר דקות או יותר. אני לא מתמצא טוב בקללות ואינני זוכר כבר מה הכל הוא יכול להוציא מפיו, ואולי תוכלו בעצמכם לעזור לי בכתיבת רשימת הקללות של מר מאייר שהוא הוציא עד לתחנת אוטובוס הבאה. האוטובוס מתרוקן שם מהר כי מרבית הנוסעים מעדיפים ללכת ברגל במקום להמשיך לנסוע עם איש גס הרוח הזה. למר מאייר זה לא מפריע, כי עכשיו יש

לו גם מקום ישיבה.

רק אני לא יורד. כי לא צריך להתרשם ממטחי הקללות של מר מאייר. הוא פשוט צריך לרוקן את מטען הקללות שלו ומיד כאשר הכעס שלו שוקע הוא הופך לאדם נעים וידידותי ביותר, ומחייך אליך, כאילו לא קרה כלום. כזה הוא מר מאייר, וכשיודעים זאת, אפשר להסתדר אתו נהדר.

אבל יש רק אנשים בודדים שיודעים זאת ולא אוהבים כאשר נשמעים קללות כאלה. במיוחד מנהלי העבודה שלו, ומאייר כבר לא פעם נכוה בגלל זה. כמו למשל בפעם הלפני האחרונה. המנהל שלו הטיל עליו עוד שתי משימות כשלוש דקות לפני הפסקה לארוחת בוקר. נס היה שמאייר לא התפרץ מיד אלא רק מלמל משהו תחת אפו. אך אחרי ארוחת הבוקר בא המנהל והעיר "מאייר, מה המלמולים האלה? אני לא רוצה יותר לשמוע משהו דומה!"

ואז נעשה מאייר אדום כולו ומתחיל לצעוק "דווקא אתה צריך לפתוח את פיך, אתה בטלן. יושב כל היום ליד שולחן כתיבה, לא עושה כלום ו.. " וכך הלאה. אך אחרי שכבר רוקן את מטען הקללות גם החיוך הנעים ביותר לא עזר, ומאייר היה צריך לארוז את

חפציו ונתבקש לעזוב את העבודה, בגלל הרעלת הסביבה והתנהגות לא הולמת.

למזלו הוא לא נשאר זמן רב מחוסר עבודה. בלשכת העבודה שלחו אותו לעבוד כמתלמד במפעל למכשירים חשמליים. האחראי לענייני עובדים, אחד מר שמידט, הוביל אותו למקום העבודה ונשאר שם עוד קצת כדי לראות איך העובד החדש מסתדר.

המחסנאי שלח את מאייר להביא מכשיר טלוויזיה צבעונית אבל מאייר הביא בטעות טלוויזיה שחור/לבן. "טיפש" קרא המחסנאי "אתה עיוור צבעים?" והרי מבחוץ לא ניתן להבחין איזה מכשיר הוא.

אבל מאייר התפרץ שוב "קוף שכמותך, לך וחפש בעצמך את הטינופת שלך!" והלאה והלאה.

"תוכל מיד לקחת אותו בחזרה. כזה אינני צריך כאן" אמר המחסנאי. אבל שמידט, האחראי לעובדים, אמר "נשאר אותו כאן. עוד נצליח להרגיע אותו."

מאייר שמע זאת והתחצף "איך תרגיע? אולי תשלם יותר?"

ותאמינו או לא, אבל שמידט הציע לו לקנות אצלו את הקללות, ביורו אחד עבור כל קללה. אבל בתנאי, כמובן, שאז אסור לו להשתמש בקללה כזו שוב, כי היא כבר

לא שייכת לו.

"מצוין" חושב לעצמו מאייר. מאז הוא הלך כל בוקר למשרדו של שמידט עם מטען קללות חדש וקיבל כמה עשרות יורו. עבודת חלום, צחק לעצמו מאייר, כשאישי לא שמע.

אבל אז נוצרה בעיה. מיום ליום היו לו פחות קללות כי הוא מכר אותן. במשך לילות הוא לא ישן כדי למצוא

קללות חדשות, אך שום דבר לא עזר. בסוף הכל נגמר. כמה שלא יסובב ימינה ושמאלה, הוא מכר כבר את כל

הקללות שלו לאחראי לעובדים. והכי גרוע, שיחד עם הקללות הוא אבד גם את כל הכעס שלו. הוא נעשה

פתאום נעים הליכות ועדין כמו טלה. וכשיום אחד בא שמידט למחסן ואמר "מאייר, יש לנו בעיות בשיווק ואנו

מצמצמים את כוח העבודה. אותך אמנם נשמור, אבל תצטרך עכשיו לקחת על עצמך גם עבודה שהחבר שלך

עשה עד עכשיו. ולמאייר חסרו מילים. איך זה? עכשיו הוא יעשה עבודה שעד עכשיו עשו שניים? אמנם ראשו

מתנפח אבל הוא לא יודע איך בדיוק להגיב ואמר בשקט "אבל כמובן. אם אין ברירה אחרת." והוא ממש מתרגש.

שדבר כזה יקרה לו! בחלומות הגרועים ביותר לא עלה לו דבר כזה!

ולי יש עוד אי-אלה קללות חזקות בשבילו.
וכשהצליח לקבץ אוסף מכובד של קללות הלך שוב
למשרדו של שמידט, האחראי לעובדים.
"נו, מאייר" שואל אותו זה "מה מכביד על לבך עכשיו?"
הייתם צריכים לשמוע את מאייר. את כל האוסף של
קללות וגידופים חדשים ששפך על שמידט, ועוד כאלה
מילים החדשות שאיש טרם שמע!
תוכלו לתאר לעצמכם מה קרה הלאה. מאייר שוב
מחוסר עבודה. אבל הוא מעדיף כך מאשר לשמור את
כל הכעס שלו בבטן.

ולמחרת הוא הולך למשרדו של שמידט ואומר שהוא
רוצה לקנות את הקללות שלו בחזרה.
"אבל כמובן" צוחק שמידט "אז תצטרך להכניס את ידך
עמוק לכיס." מדוע? מה אתם חושבים שדרש שמידט
עבור כל קללה? חמישה יורו! מחיר מופקע! "כפי שאתה
יודע מחירי הנפט עולים" צוחק שמידט, כאילו לזה יש
קשר כלשהו. אבל הוא לא מוותר. ואיך יגיע עכשיו
מאייר לקללות שלו?
אך בסוף הוא מצא פתרון. הוא הלך לקבץ מילות קללה.
למשל הוא עבר ליד תעלה שנחפרה ברחוב כדי להניח
צינורות ביוב. ושם שומע פועל שצועק לחברו "אולי תזוז
כבר, אתה חמור גרם!" ומאייר מיד נשכב על הארץ
וקורא "הי, אתה למטה, תוכל לתת לי את המילה
במתנה?"

עובד הביוב מציץ מהתעלה וקורא "אבל לך מכאן מהר
עוף צלוי כמוך" ומאייר רץ משם מהר. הוא הוסיף כבר
שני גידופים לאוסף שלו. והוא גם לא הסתפק בקבצנות.
להפך הוא ניסה גם לעורר אחרים לקללות. לאחרונה
הייתי בגן וראיתי איך מאייר עובר מאחורי גדר וזורק
גוש דשא עלי "חזיר מלוכלך!" קראתי לו. והוא מיד
תופס את הגידוף, מכניס לכיס ועוד אומר תודה.